

عنوان مقاله:

ارزیابی شدت بیابان زایی با استفاده از مدل IMDPA مطالعه موردی حوزه آبخیز تربت جام خراسان رضوی

محل انتشار:

اولین کنفرانس سالانه پژوهش های معماری، شهرسازی و مدیریت شهری (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 1

نویسندگان:

علیرضا نژادمحمدنامقی - دانشجوی دکتری دانشکده منابع طبیعی دانشگاه تهران، مشهد مرکز تحقیقات و آموزش کشاورزی و منابع طبیعی خراسان رضوی، سازمان تحقیقات، آموزش و ترویج جهاد کشاورزی

غلامرضا زهتابیان - استاد دانشکده منابع طبیعی دانشگاه تهران

علیرضا مقدم نیا - دانشیار دانشکده منابع طبیعی دانشگاه تهران

حسین آذرنیوند - استاد دانشکده منابع طبیعی دانشگاه تهران

خلاصه مقاله:

با توجه به رشد یک درصدی میزان سالانه بیابان زایی و گسترش روزافزون آن، یافتن روش های ارزیابی این پدیده و علل ایجاد آن در قالب مدل های ارزیابی ضروری می باشد. در این تحقیق از مدل IMDPA برای ارزیابی شدت بیابان زایی استفاده شد و با مدل SLM برای مدیریت پایدار سرزمین مقایسه گردید. با انجام مطالعات پایه، معیارهای اقلیم، پوشش گیاهی، خاک و فرسایش به عنوان مهم ترین معیارهای موثر در بیابان زایی منطقه با شاخص های آن در نظر گرفته شد. با محاسبه میانگین هندسی این شاخص ها و معیارهای آن مشخص گردید. نتایج نشان داد که از نظر درجه بیابان زایی در کلاس های کم، متوسط، شدید و خیلی شدید به ترتیب شامل 2، 40، 39 و 19 درصد بود. معیار فرسایش و اقلیم بیشترین تاثیر و معیار خاک کمترین تاثیر معنی دار در بیابان زایی منطقه دارد. مقایسه ارزیابی شدت بیابان زایی با معیار های تعریف شده برای مدیریت پایدار سرزمین نیز نشان می دهد که انطباق پذیری بالای 80 درصد بین این دو مدل وجود دارد.

کلمات کلیدی:

شدت بیابان زایی، مدل INDPA، مدیریت پایدار سرزمین

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/544438>

